

Sygnatura akt IV Pa 40/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy we Włocławku –IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSO Katarzyna Augustyniak

Sędziowie: SO Regina Duda-Marciszewska

SO Małgorzata Paździerska (spr.)

Protokolant: Karolina Płaczkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2013 r. we Włocławku

na rozprawie

sprawy z powództwa A. N.

przeciwko Gminie Miejskiej N. i Urzędowi Miasta N.

o odprawę emerytalną

na skutek apelacji powoda A. N.

od wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku - IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 5 kwietnia 2013r. sygn. akt IV P 413/12

I. Zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1,2,4 w ten sposób że:

1. zasądza od pozwanego Urzędu Miasta N. na rzecz powoda A. N. kwotę 17 450z- zł (siedemnaście tysięcy czterysta pięćdziesiąt złotych) netto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego Urzędu Miasta N. na rzecz powoda A. N. kwotę 1 830,- zł (jeden tysiąc osiemset trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu na obie instancje;

3. nakazuje pobrać od pozwanego Urzędu Miasta N. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego we Włocławku kwotę 873,- zł (osiemset siedemdziesiąt trzy złote) tytułem kosztów sądowych od uiszczenia których powód był zwolniony z mocy ustawy.

II. Odrzuca apelację w pozostałej części.

sygn. akt IV Pa 40/13

UZASADNIENIE

Powód A. N. wniósł pozew przeciwko Gminie Miejskiej w N. domagając się zasądzenia kwoty 17.450 zł netto tytułem niezapłaconej części odprawy emerytalnej wraz z odsetkami od dnia 1 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według spisu kosztów przedłożonego na rozprawie, a w przypadku jego braku według norm przepisanych. Pozwana podniosła, iż nie jest zobligowana do spełnienia jakichkolwiek świadczeń wynikających ze stosunku pracy wobec powoda, gdyż jego pracodawcą jest Urząd Miejski w N., a nie pozwana.

Na rozprawie powód cofnął pozew przeciwko Gminie Miejskiej N.. Pozwany na powyższe wyraził zgodę i wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto, powód sprecyzował, iż niniejsze powództwo kieruje przeciwko Urzędowi Miasta w N..

Pozwany Urząd Miasta w N. zakwestionował zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia, z uwagi na wymóg uprzedniej uchwały radnych Rady Miejskiej w N., oraz ze względu na brak wykazania na jakiej podstawie została obliczona żądana należność.

Wyrokiem z dnia 05.04.2013r. Sąd Rejonowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo wobec Urzędu Miasta N., zasądził od powoda na rzecz pozwanego urzędu Miasta N. kwotę 1 800,- zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, umorzył postępowanie wobec Gminy Miejskiej N. i nie obciążył powoda kosztami postępowania w sprawie przeciwko Gminie Miejskiej N..

Podstawę podjętego rozstrzygnięcia stanowił ustalony przez Sąd Rejonowy następujący stan faktyczny sprawy:

Powód A. N. pełnił funkcję Burmistrza Miasta N., nieprzerwanie od 18 maja 1991 roku do 30 września 2011r., tj. momentu złożenia rezygnacji w związku z przejściem na emeryturę z dniem 1 października 2011 roku. Za wykonywane czynności powód otrzymywał ostatnio wynagrodzenie w kwocie 7.932,80 zł brutto.

Pismem z dnia 6 lutego 2012 roku powód zwrócił się do Burmistrza Miasta N. o wypłatę należnej, z uwagi na ponad 20-letni okres zatrudnienia, odprawy emerytalnej w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia liczonego jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy. W odpowiedzi powód otrzymał informację potwierdzającą uprawnienie do uzyskania odprawy oraz deklarację jej wypłaty w dwóch ratach. Pierwszą ratę w kwocie 17.450,00 zł netto wypłacono zgodnie z zapewnieniem. Druga rata miała być płatna do końca marca 2012 roku z uwagi na trudną sytuację finansową Miasta. Po około dwóch tygodniach Burmistrz, po konsultacji z prawnikiem doszedł do wniosku, iż podjęta przez niego decyzja w przedmiocie przyznania odprawy emerytalnej została dokonana bez zachowania wymogów formalno-prawnych, tj. bez wymaganej uchwały Rady Miasta przyznającej bądź odmawiającej wypłaty świadczenia w określonej wysokości. W konsekwencji próbował poddać tę kwestię pod rozstrzygnięcie Rady Miasta, co zakończyło się niepowodzeniem z uwagi na brak uzyskania wymaganego quorum do podjęcia decyzji w drodze uchwały. Wobec nie wywiązania się z zapłaty drugiej raty przez byłego pracodawcę powód pismem z dnia 11 czerwca 2012 roku zwrócił się o natychmiastowe uiszczenie pozostałej należności w kwocie 17.450,00 zł netto.

Pozwany, zarówno przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie, jak i w toku postępowania nie kwestionował okoliczności uzasadniających przyznanie odprawy emerytalnej, wskazywał jednakże na przedwczesność dochodzonego roszczenia z uwagi na brak uchwały Rady Miasta przesądzającej o zasadności i wysokości wypłaty świadczenia, która nie została podjęta do dnia dzisiejszego.

Sąd I instancji uznał stan faktyczny przedmiotowej sprawy w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia za bezsporny między stronami. Podstawę jego ustalenia stanowiła złożona do akt sprawy dokumentacja wskazująca na podstawę i czasokres sprawowania mandatu przez powoda, na wzajemne ustalenia stron co do daty wypłaty odprawy emerytalnej, a wreszcie na brak wywiązania się pozwanego z deklaracji spłaty pozostałej kwoty stanowiącej drugą ratę świadczenia. Niespornym był też fakt nie podjęcia przez Radę Miasta uchwały o wypłacie powodowi odprawy emerytalnej.

Sąd I instancji zważył, że przedmiotem postępowania było ustalenie, czy brak wypłaty pozostałej kwoty odprawy emerytalnej, a co do zasady również jej wypłacona dotychczas część, znajdował swe uzasadnienie w przepisach prawa z uwagi na brak wymaganej uchwały radnych Rady Miasta podjętej w tym przedmiocie.

Ustalony stan faktyczny warunkował w pierwszej kolejności wskazanie podstaw prawnych odnoszących się do przyznania urzędowi gminy (miasta) statusu pracodawcy oraz przewidujących procedurę przyznawania odprawy emerytalnej burmistrzowi jako pracownikowi samorządowemu. W tym też kontekście, jak również wobec cofnięcia pozwu przeciwko Gminie M. N., Sąd Rejonowy za bezsporny uznał, iż zgodnie z art. 8 ustawy o pracownikach samorządowych z dnia 21 listopada 2008 r. (Dz. U. Nr 223, poz. 1458) pracodawcą wójta (burmistrza, prezydenta miasta) jest urząd gminy (urząd miasta). Zaś czynności z zakresu prawa pracy wobec wójta (burmistrza, prezydenta miasta), związane z nawiązaniem i rozwiązaniem stosunku pracy, wykonuje przewodniczący rady gminy, a pozostałe czynności- wyznaczona przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) osoba zastępująca lub sekretarz gminy, z tym że wynagrodzenie wójta ustala rada gminy w drodze uchwały. Zgodnie z art. 3 k. p. pracodawcą jest jednostka organizacyjna zatrudniająca pracowników.

W odniesieniu omawianej sytuacji spornej, w świetle wskazanego wyżej przepisu, Sąd wskazał, iż ustawodawca z generalnej kompetencji przyznanej osobie zastępującej wójta (burmistrza, prezydenta miasta) lub sekretarzowi gminy do podejmowania czynności z zakresu prawa wobec w/w osób, wyłączył uprawnienie do ustalania wynagrodzenia. W tę prerogatywę wyposażył bowiem na wyłączność radę gminy (radę miasta), która wysokość wynagrodzenia ustala w formie uchwały. Stanowisko tego organu wyrażone w postaci uchwały bezwzględnie wiąże pozostałe podmioty, których właściwość do podejmowania pozostałych czynności z zakresu prawa pracy, objęta jest ustawowym domniemaniem (por. Komentarz do ustawy o pracownikach samorządowych pod red. prof. Andrzej Szewc, dr Alicja Jochymczyk, Renata Majewska, dr Tomasz Szewc, wyd.1, C.H.Beck 2011, Legalis 2013).

Zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001, Nr 142, poz. 1591) do wyłącznej właściwości rady gminy należy obok stanowienia o kierunkach działania wójta (burmistrza, prezydenta miasta) oraz przyjmowania sprawozdań z jego działalności, ustalenie jego wynagrodzenia w drodze uchwały z uwzględnieniem regulacji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. Nr 50, poz. 398 z późn. zm.) wydanego na podstawie art. 37 ust. 1 ustawy o pracownikach samorządowych. Ustalenie wynagrodzenia obejmuje wszystkie jego składniki i obejmuje określenie ich wysokości na czas trwania kadencji wójta (burmistrza, prezydenta miasta).

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem judykatury odprawa emerytalna wójta, o której mowa w art. 38 ust. 3 ustawy o pracownikach samorządowych stanowi wynagrodzenie przyznawane przez Radę Gminy w drodze uchwały na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 2 o samorządzie gminnym oraz na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o pracownikach samorządowych. Na zasadność traktowania odprawy emerytalnej jako rodzaju wynagrodzenia wskazują bowiem przepisy ustawy o pracownikach samorządowych. W art. 36 ust 2 teże ustawy wskazuje się, że pracownikowi samorządowemu przysługuje wynagrodzenie zasadnicze, dodatek za wieloletnią pracę, nagroda jubileuszowa oraz jednorazowa odprawa w związku z przejściem na emeryturę (...). Dodatkowo przepis 38 ust. 4 stanowi, iż odprawę jubileuszową i emerytalną oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy. W rezultacie stwierdzić należy, że skoro w ustawie o pracownikach samorządowych używa w stosunku do odprawy emerytalnej wyraźne pojęcia wynagrodzenia nie ma potrzeby do sięgania do wykładni systemowej, uwzględniającej inne akty prawne (por. Wyrok NSA w Warszawie z dnia 4 listopada 2011r., II OSK 1960/11, LEX nr 1101530, Wyrok WSA w Gliwicach z dnia 2 czerwca 2011r., IV SA/GI 419/11, LEX nr 821596).

W doktrynie i orzecznictwie wskazuje się na pozorny dualizm kompetencyjny stwarzający wrażenie, iż w uprawnienia dotyczące tej samej materii, w pokrywającym się zakresie, wyposażone zostały dwa organy: Rada Ministrów na podstawie delegacji ustawowej oraz rada gminy. Tymczasem, jak wskazuje Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 marca 2008 roku (II PK 225/07, opubl. Legalis) „przyjrzenie się tym normom prawnym prowadzi do wniosku, iż mają one charakter komplementarny. Do zakresu kompetencji Rady Ministrów należy ustalenie obligatoryjnych i fakultatywnych składników wynagrodzenia pracowników samorządowych oraz określenie ich

minimalnej i maksymalnej wysokości w stosunku do wszystkich pracowników samorządowych zatrudnionych w urzędach gmin, starostwach powiatowych i urzędach marszałkowskich. Natomiast ustalanie wynagrodzenia przez radę gminy dotyczy określenia wysokości wynagrodzenia wójta tej gminy w ramach zasad ustalonych przez Radę Ministrów w rozporządzeniu, będącym źródłem powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej (art. 87 ust. 1 Konstytucji RP) oraz źródłem prawa pracy w rozumieniu art. 9 § 1 k.p.” (zob. też Komentarz do art. 38 ustawy o pracownikach samorządowych, aut. Marcin Mazutyk, Legalis 2013).

W kontekście zaistniałego stanu faktycznego oraz regulacji objętych w/w rozporządzeniem istotne jest rozróżnienie kwestionowania zasadności przyznania przysługującej powodowi odprawy pieniężnej, a podniesienie zarzutu przedwczesności roszczenia. W toku postępowania strona pozwana nie zaprzeczała bowiem, że odprawa emerytalna faktycznie powodowi przysługuje. Jednakże istota niniejszego postępowania sprowadzała się do ustalenia, czy została podjęta uchwała Rady Miasta określająca wysokość odprawy emerytalnej Burmistrza w ramach zasad wskazanych w w/w rozporządzeniu. Jej brak, w świetle powyższych rozważań, stanowi bowiem o niedopuszczalności powództwa z uwagi na jego przedwczesność.

Prezentowany tok rozumowania stanowił dla Sądu Rejonowego podstawę oddalenia powództwa strony powodowej przeciwko Urzędowi Miasta N. w oparciu o w/w przepisy warunkujące rozstrzygnięcie merytoryczne niniejszej sprawy.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił przepis art. 98 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 300 k. p. w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzone na rzecz pozwanego koszty procesu złożyły się koszty zastępstwa procesowego ustalone na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z art. § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 nr 163 poz. 1348).

Z uwagi na cofnięcie pozwu, Sąd I instancji na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 300 k. p. umorzył postępowanie w sprawie przeciwko Gminie Miejskiej N. i w oparciu o art. 102 k. p. c. nie obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego.

Jednocześnie Sąd nie obciążył powoda pozostałymi kosztami postępowania sądowego z uwagi na treść 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010, Nr 90, poz. 594 ze zm.). Zaznaczyć przy tym należy, iż zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 4 w/w ustawy nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych pracownik wnoszący powództwo, z zastrzeżeniem art. 35 i 36. Zgodnie z tymi przepisami w sprawach z zakresu prawa pracy pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 złotych wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych, pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową (art. 35§ 1), art. 36 tej ustawy dotyczy zaś spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi temu powód zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. przepisu art. 38 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 21.11.2008r. o pracownikach samorządowych poprzez błędną wykładnię i zastosowanie. Z przepisu tego wprost wynika, że w związku z przejściem na emeryturę przysługuje odprawa emerytalna i przepis ten ma charakter bezwzględnie obowiązujący. Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie kwoty 17 450,- zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1.10.2011r. do dnia zapłaty i obciążenie w całości pozwanego kosztami postępowania w tym kosztami postępowania apelacyjnego.

Apelacja powoda okazała się uzasadniona co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny, który co do zasady nie był sporny pomiędzy stronami. ustalenia Sądu I instancji Sąd Okręgowy uczynił własnymi. Jednak wnioski, jaki Sąd I instancji wysnuł z tego stanu faktycznego są nieuzasadnione i nie znajdują oparcia w obowiązujących przepisach prawa pracy co skutkowało uznaniem za uzasadnioną apelacji powoda a w konsekwencji zmianą zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy podzielił jedynie rozważania Sądu Rejonowego co do ustalenia, że pracodawcą powoda a tym samym pozwanym w niniejszej sprawie jest Urząd Miasta N. a nie Gmina N.. W tym zakresie nie ma potrzeby powtarzania argumentacji Sądu I instancji.

Swoje orzeczenie Sąd I instancji uzasadnił głównie stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego zawartym w wyroku z dnia 4 listopada 2011r. przyjmując to stanowisko za „jednolite stanowisko judykatury”. Sąd Okręgowy oceny takiej nie podziela. Jednostkowy wyrok sądu administracyjnego nie stanowi o jednolitości stanowiska judykatury. Co więcej, wykładnia dokonana w takim wyroku nie jest wykładnią wiążącą dla sądu powszechnego orzekającego w sporze pomiędzy innymi stronami.

Ponadto, wyrok NSA w Warszawie wydany został w zgoła odmiennym stanie faktycznym. W orzekanej sprawie Rada Gminy podjęła uchwałę o przyznaniu odprawy emerytalnej po czym decyzja ta w ramach rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewoda stwierdził jej nieważność. WSA w Gliwicach uchylił powyższe rozstrzygnięcie a skarga kasacyjna wojewody została przez NSA oddalona. Swoje rozstrzygnięcie NSA oparł przede wszystkim o treść przepisów ustawy z dnia 21.11.2008r. o pracownikach samorządowych w szczególności sąd ten powołał się na brzmienie art. 38 ust. 4 ustawy, który stanowi, że wynagrodzenie o którym mowa w ust. 2 i 3 (odprawa jubileuszowa i emerytalna) oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu za urlop. Według sądu administracyjnego skoro ustawa w stosunku do odprawy emerytalnej używa określenia „wynagrodzenie” nie ma potrzeby sięgania do wykładni systemowej uwzględniającej inne akt prawne. Tym samym, zdaniem sądu administracyjnego, skoro odprawa emerytalna dla wójta powinna być uznana za rodzaj wynagrodzenia to Rada Gminy ma kompetencje do jego ustalenia na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym.

Sąd Okręgowy w przedmiotowej sprawie nie neguje, że Rada Gminy może podjąć taką uchwałę, jednak nie jest to, zdaniem Sądu, warunek konieczny do wypłaty takiej odprawy powodowi jako byłem burmistrzowi. Sąd Okręgowy orzekający jako Sąd Pracy nie zgadza się z zaprezentowaną przez sąd administracyjny wąską i ograniczoną wykładnią przepisów uprawniających powoda do żądania odprawy emerytalnej, wykładnią pomijającą przepisy kodeksu pracy.

Kodeks pracy w Dziale trzecim reguluje „Wynagrodzenie za pracę i inne świadczenia”. W kolejnych rozdziałach uregulowano kolejno: I - ustalanie wynagrodzenia za pracę i innych świadczeń związanych z pracą; I a - wynagrodzenie za pracę; II – ochrona wynagrodzenia za pracę; III – świadczenia przysługujące w okresie czasowej niezdolności do pracy; III a - odprawa rentowa lub emerytalna; IV – odprawa pośmiertna. Ponadto, zgodnie z art. 80 k.p. wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Z kolei w świetle przepisów art. 87 i 87¹ k.p. w zw. z art. 833 k.p.c. odprawa emerytalna nie podlega ograniczeniom egzekucji przewidzianym dla wynagrodzenia. Powyżej opisane usystematyzowanie przepisów w kodeksie pracy, brak związku z wykonaniem pracy oraz brak ograniczeń w zakresie egzekucji oznacza, że odprawa rentowa emerytalna tak jak i świadczenia przysługujące w okresie czasowej niezdolności do pracy oraz odprawa pośmiertna to „inne świadczenia związane z pracą”.

Art. 92¹ § 1 k.p. stanowi, że pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia.

Jest to przepis ogólny, przyznający prawo do tego świadczenia wszystkim pracownikom. Jednak w przypadku powoda, który do momentu przejścia na emeryturę był pracownikiem samorządowym, odprawa emerytalna przysługuje na podstawie przepisów szczególnych tj. ustawy o samorządzie gminnym i ustawy o pracownikach samorządowych. Ustawa z dnia 21.11.2008r. o pracownikach samorządowych w art. 36 ust. 2 stanowi, że pracownikowi samorządowemu przysługuje wynagrodzenie zasadnicze, dodatek za wieloletnią pracę, nagroda jubileuszowa oraz jednorazowa odprawa w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne na zasadach określonych w odrębnych przepisach, natomiast wysokość odprawy emerytalnej reguluje art. 38 ust. 3 ustawy ustalając jej wysokość na poziomie sześciomiesięcznego wynagrodzenia w przypadku powoda. W ust. 4 określono m.in. to świadczenie jako „wynagrodzenie”. Szczegółowe

warunki ustalania prawa do jednorazowej odprawy w związku z przejściem na emeryturę określone są natomiast w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18.03.2009r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. 2009 nr 50 poz. 398) gdzie w § 9 przewidziano, że jednorazowa odprawa w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy jest wypłacana w dniu ustania stosunku pracy. Z kolei art. 18 ustawy z dnia 8.03.1990r. o samorządzie gminnym w ust. 2 przewiduje, że do wyłącznej właściwości rady gminy należy m.in. ustalanie wynagrodzenia wójta.

Przytoczone wyżej przepisy regulujące kwestie wynagrodzenia wójta gminy, w przedmiotowej sprawie odnoszące się do burmistrza, bezspornie pozwalają na ustalenie, że rada gminy ustala wysokość wynagrodzenia burmistrza, jednak nie decyduje o samym fakcie przyznania bądź też nieprzyznania tego wynagrodzenia za dany miesiąc, gdyż prawo pracownika do otrzymywania comiesięcznego wynagrodzenia za wykonaną pracę wynika z przepisów ogólnych prawa pracy. W tym kontekście nasuwa się pytanie, jaki charakter powinna mieć uchwała rady gminy o przyznaniu odprawy emerytalnej? Nabycie prawa do tej odprawy uzależnione jest od spełnienia przez pracownika przesłanek nabycia tego świadczenia tj. ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę (art. 36 ustawy o pracownikach samorządowych) i nie jest uzależnione od dobrej czy złej woli rady gminy. Z kolei wysokość tej odprawy jednoznacznie wynika z art. 38 ust. 3 powyższej ustawy i wynosi sześciokrotność wynagrodzenia po 20 latach pracy. Rada Gminy swoją uchwałą nie mogłaby zmienić tej wysokości. Uchwała rady gminy mogłaby mieć wyłącznie charakter techniczny. Ponadto, czy rada gminy na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym może „ustalać wynagrodzenie” wobec byłego wójta (burmistrza), skoro przepis mówi jedynie o wójcie? Co więcej, cytowany wyżej § 9 Rozporządzenia RM z dnia 18.03.2009r. określa precyzyjnie moment wypłaty odprawy emerytalnej stanowiąc, że jest ona wypłacana w dniu ustania stosunku pracy.

Analiza powyższego stanu prawnego uzasadnia, w ocenie Sądu Okręgowego, stwierdzenie, że owszem, rada gminy może podjąć uchwałę o przyznaniu wójtowi (burmistrzowi) odprawy emerytalnej (chociaż będzie ona mogła mieć jedynie charakter decyzji technicznej skoro prawo do tej odprawy jak i jej wysokość określają przepisy ustawowe), jednak pod warunkiem, że zostanie podjęta przed ustaniem stosunku pracy wójta, co umożliwi jej wypłatę zgodnie z przepisem § 9 Rozporządzenia RM z dnia 18.03.2009r. Po ustaniu stosunku pracy wójta (burmistrza) to uprawnienie rady gminy wygasa, gdyż dalszy brak działania rady gminy prowadzić może do naruszenia przepisów o prawie do odprawy emerytalnej i sposobie i terminie jej wypłaty a w konsekwencji do naruszenia prawa pracowniczego. Taka właśnie sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie. Rada gminy od dnia ustania stosunku pracy powoda tj. od dnia 1.10.2011r. do dnia wyrokowania przez Sąd II instancji tj. 26.06.2013r. czyli prawie przez dwa lata uchwały w przedmiocie odprawy emerytalnej dla powoda nie podjęła. Taka bezczynność organu gminnego, nie dość, że narusza podstawowe interesy pracownika, to także ewidentnie narusza zasady współżycia społecznego, pozbawiając byłego burmistrza świadczenia, do którego prawo nabył spełniając określone przepisami warunki. Rada gminy ponadto bezspornie naraziła Gminę N. na straty finansowe w postaci odsetek za zwłokę w wypłacie świadczenia i kosztów procesu.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, uznając apelację powoda co do zasady za uzasadnioną, na podstawie art. 386 §1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanego Urzędu Miasta N. na rzecz powoda żadaną kwotę odprawy emerytalnej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wskazanego w pozwie tj. od dnia 1.04.2011r. do dnia zapłaty. Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Sąd obciążył pozwanego kosztami postępowania za obie instancje. Na koszty te złożyły się koszty zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji w kwocie 1 800,- zł ustalone w myśl § 5 pkt 6 w zw. z §12 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.) oraz koszty opłaty sądowej od apelacji. Ponadto w myśl art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2010.90.594 j.t.) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić Sąd obciążył pozwanego.

Powód w apelacji domagał się zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 1.10.2011r. co stanowi rozszerzenie pierwotnego żądania zgłoszonego przed sądem I instancji, gdzie domagał się tychże odsetek od dnia 1.04.2012r.

Zgodnie z przepisem art. 383 k.p.c. w postępowaniu apelacyjnym nie można rozszerzyć żądania a tym samym, na podstawie art. 370 k.p.c. apelacja w tej części jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu.